

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: VAN VLEET Stephanie**Obor: Herectví ALD****OPONENT DIPLOMOVÉ PRÁCE: MgA. Adámek Jiří, Ph.D.**

Stephanie Van Vleet věnuje svou bakalářskou práci fenoménu politického divadla. Krátce se zastaví u jeho historie (zmíní Lessinga, Schillera, Piscatora, Brechta, trochu namátkově též Molièra). Podrobněji a evidentně s větším osobním zájmem se zastaví u vztahu tvůrců politického divadla a publika. Druhou část pak věnuje svým zkušenostem diváckým i tvůrčím. Coby divačka charakterizuje dva formativní zážitky (představení režisérů Milo Raua, Olivera Frljiće). Coby herečka letmo připomene školní projekty Tyranie (režie Štěpán Gajdoš) a Breivik (Petra Tejnorová). Nejzásadnější a výrazně nejrozsáhlejší část práce se týká autorského projektu o současné válce na Ukrajině, kterého se herecky účastní v rámci divadelní skupiny Relikty hmyzu.

Zvolené téma dává smysl. Česká společnost se v poslední době výrazně zpolitizovala a na tuzemské divadelní tvorbě je to znát. Téma je to ovšem složitě uchopitelné, z důvodů celkem zjevných: porozumění pojmu politické divadlo se může pohybovat od šíře největší, divadlo je svým způsobem politické vždy, až po různě chápaný užší výběr. Čeho se ale při takovém vymezení držet? Tento problém je vidět například v kapitole o režisérovi-provokatérovi Oliveru Frljići. Autorka jeho postupy a filosofii vlastně odmítá, a místo aby přiznala, že ona sama za sebe sleduje jiné cíle a estetické kvality, vytváří dojem, že je na jeho tvorbě objektivně něco špatně.

Jiná část práce, která mi připadá dost problematická, se týká diváka politického divadla. Zde se Stephanie pohybuje v jakýchsi schématických předpokladech, které ani nepodpoří žádnými příklady z praxe. Dělí diváky do abstraktních kategorií lhostejných, zaangažovaných a nesouhlasících, což jí u složité otázky komunikace jeviště s hledištěm zrovna moc nepomáhá. Když se zmiňuje o svých hereckých zkušenostech v Tyranii a Breivikovi, činí tak s respektem, ovšem příliš stručně, zásadně chybí analytické postřehy.

Nakonec je patrné, že to podstatné je pro Stephanie vypřádat se s dlouhodobou a komplexní prací na tématu ukrajinské války. Vytváří detailní a srozumitelný přehled všech fází, jimiž proces tvorby prochází. To je zajímavé čtení, ovšem ani zde není příliš dovršeno analytickým shrnutím, co z té zkušenosti plyne.

Čtení také komplikuje dost kostrbatá čeština (častý chybný výběr předložek, pádů, nelogičnost ve stavbě vět apod.). Oceňuji uvádění citací z anglicky psaných studií (Kirby, Malzacher), nicméně některé překlady pořízené autorkou práce jsou značně nepřesné. V celé rozsáhlé kapitole o ukrajinském projektu nezmíní jméno režiséra. Drobnost na okraj, strany nejsou číslovány. Přes všechny výhrady je práce zaujatým svědectvím o promýšlení otázek, kterým se dnes u politicky zaměřeného autorského divadla nelze vyhnout. Svědčí také o touze ujasnit si vlastní vkus a směřování. Obsahově velmi inspirativní jsou vybrané citace z různých studií a článků o politickém divadle.

Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě.

V rámci obhajoby bych rád slyšel odpověď na tyto otázky:

- Tvrdíte, že v představení Five easy pieces Milo Raua byl na jevišti přítomen režisér. Není to pravda. Jak to bylo doopravdy?
- Považujete za nutné přilákat diváky, kteří do divadla nechodí a s názory tvůrců se a priori neztotožňují. Jak to chcete udělat?
- Často píšete o nutné diskusi s diváky: myslíte to v doslovném nebo přeneseném smyslu slova?

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 7.6. 2019

MgA. Jiří Adámek, PhD

.....
p o d p i s